

Tại Sao Chúng Ta Cần Có Một Minh Sư Tại Thế ?

Thanh Hải Vô Thượng Sư giảng tại Chùa Chiching, Ilan, Formosa

Ngày 31 tháng 3, 1989

(Nguyễn Văn Tiếng Trung Hoa)

Nhiều người hỏi tôi: "Tại sao chúng ta phải tìm một Minh Sư tại thế để truyền lực lượng Thượng Đế đến thế giới chúng ta? Chúng ta nghe nói lực lượng Thượng Đế là vô sở bất tại. Có thể nào chúng ta chỉ cầu nguyện và xin Ngài gia trì cho chúng ta được không? Tại sao chúng ta lại cần có một Minh Sư tại thế?" Tôi mong rằng nó có thể được như vậy, rằng lực lượng Thượng Đế có thể trực tiếp gia trì chúng ta và giúp chúng ta trở nên khai ngộ, thành Thánh Nhân, vào Niết Bàn hay Thiên Quốc, thành Đạo, và lên được cảnh giới đầy lạc phúc mà chúng ta mong tìm. Nhưng Đấng Tạo Hóa không an bày theo cách này. Chúng ta hãy nhìn lại thế giới này. Nếu chúng ta muốn có con cái thì đầu tiên chúng ta phải cưới hỏi. Thượng Đế không có "hu la hấp" để tạo ra một hài nhi rồi từ thiên đàng thả nó xuống ngay trước mặt chúng ta! Nếu chúng ta muốn gạo và rau cải, chúng ta phải gieo các hạt giống, rồi nhờ nông gia nuôi dưỡng chúng để được mùa. Chúng ta không biết ai đặt ra luật Sáng Tạo này, nhưng không có nó thì thế giới chúng ta sẽ bị hỗn loạn. Người nào cũng sẽ cầu xin đủ thứ và mọi thứ họ muốn. Đầu óc tầm thường của con người là vô minh. Chúng ta thường cầu nhiều điều sai lầm rồi làm cho thế giới đảo lộn. Suy tưởng lại thì sau cùng luật này cũng không đến nỗi tệ.

Những con giun đất chẳng hạn biến đất đai có chất acid, thô tháp và cằn cỗi thành đất màu mỡ có thể trồng trọt được. Tại sao Đấng Tạo Hóa không làm công việc này? Chúng ta không biết được. Sự kiện là nhờ mấy con giun đất nên chúng ta có được đất tốt để canh tác. Những con giun đất làm được một số phận sự. Con người cũng vậy. Chẳng hạn, vợ chồng cùng nhau có thể sinh con đẻ cái mà không thể nào làm được bằng cách niệm thần chú hay qua phép lạ của Đấng Tạo Hóa. Người ta nói rằng "mọi chúng sinh đều có Phẩm Chất Thượng Đế", nhưng chúng ta không biết điều này xảy đến như thế nào. Chúng ta cũng biết rằng Đức Chúa Giê Su có lần nói: "Mọi chúng ta đều là con cái của Thượng Đế!" Nhưng chúng ta không hiểu sao điều này như vậy. Con cái của Thượng Đế có nghĩa là chúng ta có khả năng sáng tạo bẩm sinh. Không có chúng ta, không thể nào có con người hay con cái. Thậm chí Đấng Cứu Rỗi cũng phải sinh ra qua loài người để xuống thế giới này. Quý vị không nghĩ là loài người vĩ đại hay sao? Tất cả chúng sinh đều có mong ước bẩm sinh cho sự sống, và bản tánh này là lực lượng của Đấng Tạo Hóa, tình thương

nhân từ của Thượng Đế. Ngài muốn rằng tất cả chúng sinh nên sinh sống và trải rộng khắp cả hành tinh của chúng ta.

Chúng ta là con cái của Thượng Đế, nhưng lại không thể nào tiếp xúc trực tiếp được với Ngài. Điều này rất khó cho chúng ta chấp nhận, nhưng đó là luật của Đấng Tạo Hóa. Chẳng hạn, dù như chúng ta biết rằng con cái của chúng ta đều là con cái của Thượng Đế, chúng vẫn phải sinh ra qua chúng ta. Chúng ta có thể trồng nhiều giống hoa quả và cây cối trên cùng mảnh đất, nhưng mỗi cây hấp thụ chất dinh dưỡng nó cần và sinh ra hoa hay quả khác nhau. Tương tự như vậy, dù cho tất cả chúng ta đều sinh ra từ Thượng Đế, mọi người chúng ta đều trông khác nhau. Mỗi người đều giống như một đóa hoa, một trái cây, hay loại cây riêng biệt hấp thụ các chất dinh dưỡng khác nhau. Những chất dinh dưỡng này là nghiệp chướng theo danh từ Phật Giáo. Nghiệp chướng đúng ra là gì? Mọi điều chúng ta làm trong đời này hay tất cả những điều chúng ta làm trong những kiếp trước, sẽ biến thành một từ trường hấp dẫn những phẩm chất tương tự vào cơ thể của chúng ta, làm chúng ta thành ra những gì chúng ta có.

Người ta nói rằng một người có thể thành Minh Sư qua nhiều kiếp tu hành. Kinh điển Phật Giáo nói rằng Phật có thể thành được sau một ngàn tỷ năm tu hành. Có lẽ điều này là vì chúng ta cần có được nhiều phẩm chất và kỹ năng trước khi chúng ta có thể trở nên toàn hảo và trang bị đầy đủ. Điều này rất là đúng. Tuy nhiên, sự thật này hình như tương phản với đề tài của tôi: "Tức Khắc Khai Ngộ, Hiện Đời Giải Thoát!" [Mọi người cười] Phải mất hàng ngàn tỷ năm mới đạt được đại khai ngộ là điều đúng, nhưng rồi tại sao tôi lại bảo "Tức Khắc Khai Ngộ, Hiện Đời Giải Thoát?" Đó là vì chúng ta đạt được tức khắc khai ngộ khi thời gian chúng ta đến. Những ai đã tu hành qua nhiều niên kỷ trở nên khai ngộ một cách tức khắc! Nếu không, làm sao họ biết được là đã qua không biết bao nhiêu niên kỷ? Trong nhiều đời nhiều kiếp, chúng ta đã có nhiều Minh Sư, bao gồm Đức Chúa Giê Su, Đức Phật Thích Ca, Lão Tử, Trang Tử, Khổng Tử, và Mạnh Tử, nhưng thế giới vẫn còn đầy người. Điều này có nghĩa là không bao nhiêu người đã được giải thoát. Rất ít người được! Trong khi đó, chúng ta vẫn quanh quẩn bên trong "lục đạo", như Phật Giáo thường gọi. Lục đạo là gì? Sau khi làm thiên thần, khi thời gian đến chúng ta từ thiên đàng rơi xuống làm súc sinh hay ma đói, hay vào địa ngục, v/v. Chúng ta không thể nào vượt qua được lục đạo luân tử cho đến khi chúng ta đạt được trình độ tâm thức cao nhất. Lục đạo luân tử nằm trong tam giới. Cái gọi là tam giới là gì? Ngoài thế giới chúng ta ra còn có ba thế giới khác, từ đó chúng ta có thể đi lên hay xuống. Nhưng ngay cả đi đến tam giới này để nhìn ngắm cũng rất là khó khăn. Muốn được vậy, chúng ta phải theo đuổi việc tu hành.

Nhiều Phương Pháp Khác Nhau

Gióng Như Nhiều Phương Tiện Di Chuyển Khác Nhau

Chúng ta có thể lên được cảnh giới thứ hai bằng cách tu thiền Zen, bằng cách hỏi các câu hỏi như "Tôi là ai?" "Quý vị là ai?" "Ai niệm tên các vị thánh", và cân nhắc về những bí ẩn của tông phái Zen. Khi tập yoga, chúng ta cũng có thể đạt được cảnh giới thứ nhất hay thứ hai, hay cao nhất là cảnh giới thứ ba. Nhưng đó là cảnh giới cao nhất chúng ta có thể đạt đến được. Chúng ta cần có một pháp môn hay hơn để vượt qua được nơi đó, và đó là Pháp Môn Quán Âm mang đến sự khai ngộ. Nếu chúng ta muốn đi đến Cao Hùng ở miền nam Formosa, chúng ta có thể đi bằng xe gắn máy hay bằng xe hơi. Muốn đi đến các hòn đảo ngoài biển ở Penghu, chúng ta phải đi bằng ghe thuyền. Những nơi xa như Hoa Kỳ, đi bằng máy bay sẽ nhanh hơn. Do đó, nếu chúng ta muốn vượt qua được tam giới, chúng ta cần đến những phương tiện có thể giúp chúng ta vượt qua được những cảnh giới này. Chúng ta không thể nào đạt được bằng cách hỏi các câu hỏi qua ngôn ngữ thế gian. Dù ngôn ngữ thế gian của chúng ta có hữu hiệu như thế nào đi nữa, nó vẫn chỉ là một loại ngôn ngữ của thế gian này. Dù chiếc xe hơi có thể chạy nhanh đến đâu nữa, nó chỉ là một phương tiện vận chuyển trên đường; nó không thể nào vượt qua được đại dương hay du hành trong không gian. Tương tự, có nhiều phương pháp tu hành. Tôi giới thiệu quý vị một vài phương pháp để thiền ở nhà, bởi vì tôi cần an ủi nhiều người ở đây với chúng ta ngày hôm qua. Còn có nhiều pháp môn khác, nhưng tôi không thể nào chỉ hết cho quý vị được cho dù tôi muốn như vậy.

Tôi có thể cố gắng hiến cho quý vị bất kỳ pháp môn nào quý vị muốn, nhưng một số nguy hiểm hơn, trong lúc các pháp môn khác thì an toàn hơn. Các pháp môn mà tôi chỉ cho quý vị ngày hôm qua là các pháp môn an toàn nhất. Chúng an toàn cho

những ai không tiếp xúc với tôi. Tốt hơn hết là đừng có tu những pháp môn khác nếu quý vị không thể ở bên cạnh tôi hằng ngày! Nếu không thì quý vị có thể bị rắc rối về tinh thần, thể xác, hay những rắc rối khác một thời gian sau. Đó là lý do tại sao tôi không chỉ cho quý vị.

Ngày nay, nhiều người Ấn Độ vẫn còn tu các pháp môn vô cùng phức tạp, bởi vì họ gặp những Minh Sư như vậy. Có thể là họ có vận mệnh phức tạp hơn, nhưng đó là điều họ tu. Chẳng hạn như họ có thể dùng một sợi vải sạch, mềm, và nhỏ dài khoảng năm thước quấn lại. Nhờ một ít nước, họ nuốt sợi vải vào để đầu kia bên ngoài. Sau đó họ làm một vài thể dục bụng để rửa sạch dạ dày và ruột trước khi từ từ kéo nó ra. Còn có nhiều phương pháp kỳ dị khác nữa mà tôi không dám kể ra ở đây, vì chúng nghe rất chói tai. Chẳng hạn như họ tập ở các cơ quan đàn ông và đàn bà mà tôi không dám nói thêm, sợ có thể làm nhiều bà già bỏ chạy về nhà! (Sư Phụ và mọi người cười)

Nhiều khi họ nuốt miếng vải vào mũi rồi từ từ kéo nó ra. Làm vậy chùi sạch mũi của họ, và họ xem đó là chùi sạch nghiệp chướng. Tuy nhiên, tôi không nghĩ là nghiệp chướng có thể rửa sạch hết bằng vải. Nó chỉ có thể rửa sạch hết được bằng phước báu, đạo đức, lòng nhân từ, và lực lượng có được từ việc tu hành. Vì nghiệp chướng là vô hình và do đầu óc tạo ra, thì nó chỉ đúng khi chúng ta cũng dùng đầu óc để rửa sạch nó.

Ở Ấn Độ ngày hôm nay, nhiều người vẫn còn ẩn tu ở những nơi rất cao trên Hy Mã Lạp Sơn. Có nhiều nơi rất lạnh ở những cao độ rất là cao, nơi mà loài người chưa hề đặt chân tới. Những người này chỉ xuống núi mỗi tháng một lần, hay ăn thức ăn do người khác mang tới. Họ tu hành một cách nghiêm túc và không bao giờ rời khỏi núi. Muốn đến những nơi này, họ phải đi bộ hay bằng khinh công. Họ đi như là bay. Không ai có thể bắt kịp họ. Họ không thể mang theo một hành lý nào. Vì vậy, đầu

tiên họ phải luyện Pháp Hòa Công để chuyển hơi nóng từ luân xa thái dương đến những bộ phận khác trong cơ thể. Nó sẽ làm cho họ ấm và họ không cần phải mặc quần áo gì cả, hay họ có thể che mình bằng một miếng vải thô rồi đi bộ lên tận nơi. Vì đó là một hành trình rất dài, họ không thể nào mang theo gì nhiều được. Không có xe gắn máy ở trên núi đóng đầy tuyết. Chỉ sai một bước, họ sẽ rơi xuống đáy thung lũng sông Hằng. Không cần thiết phải niệm Tái Sinh Thần Chú, vì họ sẽ chỉ còn là tro bụi trước khi họ cất lên được một lời nói. Họ phải tu nhiều pháp môn khác nhau để sống còn ở những nơi này.

Ma La Nhật Ba, vị Minh Sư nổi tiếng của Môn Phái Bí Truyền trước đó hay tu nhiều pháp môn, nhờ vậy ông mới có thể sống còn trên Hy Mã Lạp Sơn. Ông luyện Pháp Khinh Công, nhờ vậy ông có thể bay. Ông cũng luyện Pháp Hòa Công, nhờ vậy ông mới có thể sưởi ấm toàn thân với hơi nóng ở bụng. Ông không mặc quần áo. Khi có trận tuyết lở bất thường làm cản đường đi, ông sẽ chịu đói từ ba đến bốn tháng vì không có người nào đi ngang qua cúng dường thức ăn cho ông. Vào thời xưa, lưu thông không thuận tiện và đời sống rất là đơn giản; do đó, người ta tu nhiều loại pháp môn này. Chúng ta cũng có thể tu những pháp môn này ngày hôm nay, nhưng hầu hết những người hiện đại đều yếu đuối về thể xác và kiệt quệ về tinh thần. Họ không có đủ kiên nhẫn để bước đi trên hành trình vất vả và tu thật nhiều pháp môn phức tạp. Rất ít người có thể chịu đựng được khí hậu Hy Mã Lạp Sơn. Khi tôi ở trên Hy Mã Lạp Sơn, nấu thức ăn gì cũng rất khó khăn, phải cần thời gian lâu thức ăn mới chín khi áp suất không khí rất thấp, dù tôi nấu bao lâu đi nữa thức ăn cứ vẫn nguội lạnh. Tôi nhìn nó và nó nhìn lại tôi; nó không chịu sôi lên. Cho nên, tôi chỉ việc ăn sống sau khi rửa nó ở sông Hằng. Ăn vậy cũng ngon nữa. Dù cho trời lạnh cóng, rau cải hoang vẫn sống được trên Hy Mã Lạp Sơn. Tôi rất là ngạc nhiên. Rau cải hoang đều ăn được, nhưng đừng ăn nhiều, hoặc giả quý vị sẽ trông giống như chúng Ô xanh ròn và lông lá. (Sư Phụ cười) Đó là lý do tại sao thân thể của Ma La

Nhật Ba lông xanh che đầy khi ông sống trên Hy Mã Lạp Sơn. Khi có người thấy ông, họ hỏi: "Có phải ông là một buda không? Tiếng Tây Tạng buda là ma. (Sư Phụ và mọi người cười) Ông đáp lại: "Không! Tôi là người!" Sau đó người ta hỏi lại: "Nếu ông là người, sao ông giống như thế này? Sao ông có lông lá xanh rờn đầy người ông vậy? Đúng! Chúng ta sẽ trở thành bất kỳ thứ gì chúng ta ăn vào.

Đây là những gì xảy đến cho thân thể chúng ta. Về mặt tinh thần, tư tưởng của chúng ta tạo chúng ta thành những gì của chúng ta. Mọi người trước đó đều nghe nói điều này. Nhưng rồi tại sao chúng ta không thể đạt được Chân Lý chỉ bằng cách nghĩ rằng chúng ta đã đạt được nó? Như vậy có đơn giản hơn không? Quý vị có thể về nhà và cố nghĩ ngợi hằng ngày: "Tôi đã đạt được Chân Lý. Tôi đã đạt được Chân Lý. Tôi đã đạt được Chân Lý..." Quý vị sẽ thành công hay không? Quý vị không cần phải niệm nó! Vô hiệu quả. Nếu chúng ta không có một Minh Sư Đại Khai Ngộ, niệm chỉ vô ích. Nhiều người luân phiên niệm danh A Di Đà Phật, nhưng họ không bao giờ trở thành Phật A Di Đà. Tuy nhiên, nếu chúng ta gặp Minh Sư đã đạt được Chân Lý và Ngài bảo chúng ta làm như vậy, thì nó sẽ hữu ích.

Tại Sao Chúng Ta Không Thể Nào Tiếp Xúc Trực Tiếp Với Lực Lượng Thượng Đế?

Sao lạ vậy? Mới đây, tôi nói nhiều người hỏi tôi: "Tại sao chúng ta phải có một Minh Sư Tại Thế để có sự cầu thông với Pháp? Tại sao lực lượng của Thượng Đế không thể truyền trực tiếp đến chúng ta được? Vì Đức Đại Bi là vô sở bất tại và linh ứng với mọi lời cầu nguyện, thì tại sao Ngài không hiện trực tiếp ra với chúng ta thay vì qua thân thể của một người thường?" Đây là câu trả lời. Đức Đại Bi vô sở bất tại là điều đúng, nhưng chúng ta không bao giờ có thể chiêm ngưỡng Ngài được. Chúng ta không thể thấy được Ngài ngay cả khi Ngài ở ngay trước mắt chúng ta, bởi vì tư tưởng và chấn động lực của chúng ta quá thô thiển và hoàn toàn khác với Ngài. Đối

với những ai đã thành Đạo, chấn động lực của pháp thể Họ thật vi tế đến độ họ như vô hình đối với chúng ta.

Trong cuốn sách "Tiểu Sử của một Yogi", Paramahansa Yogananda, một yogi Ấn Độ nổi tiếng tu hành rất tinh tấn, có đề cập đến vị tổ sư Babaji, một người bất tử đã sống hơn một ngàn năm! Ông sống trên Hy Mã Lạp Sơn rất lâu! Một ngày, vị sư tổ ngàn tuổi đến thăm thầy của ông. Vô cùng thích thú, thầy của ông tức tốc đi vào trong nấu trà. Khi ông trở ra lại thì Babaji đã mất tăm dạng! Tại sao? Bởi vì ông đã núp trong ánh mặt trời! Tôi có kể cho quý vị nghe chuyện này trước đây rồi. Làm sao ông có thể núp trong ánh mặt trời được? Quý vị có thể tưởng tượng được một người núp bóng mặt trời và làm cho mình vô hình đối với những người khác hay không? Đây là một sự kiện mà chỉ có những người tu hành mới có thể hiểu được. Có một đồng tu chúng ta vừa mới cho biết là có nhiều lúc tôi cũng biến mất. "Sư Phụ có thể đi đâu được? Nhục thể có sức nặng của nó; làm sao Ngài chạy đi đâu nhanh vậy? Làm sao Ngài có thể biến mất vào chỗ hư không được? Ngài núp mình trong ánh hào quang, nên mọi người không thể tìm thấy Ngài được!"

Nhiều thân thể rất là vi tế, và chúng ta không thể thấy được họ trừ phi thiên nhãn của mình mở ra. Chúng ta mất dạng của họ khi đầu óc con người tầm thường của chúng ta khuấy động. Khi chúng ta thiền với Pháp Quán Âm, có khi chúng ta thấy được cảnh giới của Thượng Đế. Tự nhiên, chúng ta trở nên mừng rỡ rồi Thượng Đế biến đi mất. Bộ Thượng Đế sợ chúng ta hay sao? Không! Thượng Đế biến mất là vì đầu óc của chúng ta không còn tự tánh bình thường của nó. Về sau, khi chúng ta tu và lên được một cảnh giới siêu đẳng hơn, thì thay vì trông thấy những người hoàn toàn khai ngộ, chúng ta tự trở thành người hoàn toàn khai ngộ. Đây là cảnh giới rất cao mà ít ai có thể đạt được. Ngoài những người tu Pháp Môn Quán Âm ra, tôi dám nói rằng không ai sẽ lên được cảnh giới này! (Vỗ tay) Và không phải người tu Pháp

Quán Âm nào cũng có thể đạt được nó. Ngày hôm qua, chúng ta nói về Minh Sư Chinshan, người có khả năng chữa bệnh khác thường và khó tin. Quý vị có biết ông chữa bệnh cho người ta bằng cách nào không? Ông dùng đất trên người, nước tắm, đờm, ráy mũi, và ráy tai, v.v... Quý vị có muốn dùng loại thuốc đó không? (Mọi người cười)

Ngay cả khi các vị Minh Sư Đại Khai Ngộ đến với chúng ta, chúng ta khó nhận được sự gia trì nào cả vì chúng ta có tâm phân biệt. Thậm chí khi họ biến vào một nhục thân, chúng ta vẫn bị khó khăn tin vào họ, đừng nói gì khi họ vô hình vô tướng. Đa số chúng ta không thể nào niệm các Hồng Danh mà không bị phân tâm, bởi vì chúng ta không tin các Minh Sư quá khứ hay tương lai, những người chúng ta không thể thấy được. Đây là vấn đề! Chúng ta muốn tin nơi họ, nhưng chúng ta không thể nào làm như thế một cách dễ dàng vì chúng ta không thể trông thấy họ. Một hôm, Minh Sư Chinshan được yêu cầu chữa bệnh cho một người thể tục, vợ của một viên chức cao cấp. Ngay khi ông bước vào trong nhà, ông ôm và hôn bà, phun đờm vào miệng của bà. Người đàn bà bỏ chạy. Bà chưa bao giờ gặp một Minh Sư như vậy từ trước đến giờ. Và lẽ dĩ nhiên người chồng giận dữ của bà đem bà đi ngay lập tức. Khi một người đàn bà khác nghe nói đến chuyện đó, bà bèn than thở: "Thật quá tội nghiệp! Các người không biết ông chữa bệnh cho người ta như thế nào. Mọi thứ từ thân thể của ông đều là thần dược." Ngay cả điều đó đúng đi nữa, chúng ta cũng không thể trách nhiều người, bởi vì những người bình thường không thể nào nuốt những thứ đó vào được. Nếu tôi là họ, chắc chắn tôi cũng không thể nào chấp nhận điều đó được! (Mọi người cười) Tôi xin lỗi Minh Sư Chinshan. (Sư Phụ và mọi người cười) Tôi chỉ là con người thành thật!

Phương Cách Tối Thượng Để Cứu Thế Giới

Nhiều khi các Minh Sư không dám mạo hiểm ra bên ngoài để cứu người vì thế giới bị hỗn loạn. Chúng ta xem những điều thật tốt là xấu xa. Ngược lại, chúng ta coi những thứ ma quỷ hay ma túy làm chúng ta kiêu ngạo, bệnh hoạn, hay giận dữ là những thứ tốt. Tuy nhiên, một số Minh Sư không dùng những phương pháp này vì chúng chỉ có lợi cho một thiểu số người. Chúng ta không thể trách chúng sinh được vì đầu óc bình thường của họ suy nghĩ khác nhau, và các quan niệm của họ không thể nào thay đổi ngay được. Do đó tôi dùng các pháp môn tiện nghi hơn, vì tôi biết những pháp môn đó không được thực hành. Làm sao chúng ta có thể làm theo cách đó trong thời đại này được? Thậm chí ở thời đại đó nó cũng không được chấp nhận. Nhiều người không dám công nhận cách chữa trị của ông, nên lúc bỏ về họ cũng còn bệnh như lúc đến.

Một số Minh Sư không cần dùng phương pháp đó. Họ không dùng phương pháp nào cả. Chúng ta thường nghe nói niệm danh hiệu Đức Phật A Di Đà hay Đức Đại Bi có thể được lợi lộc và được cứu rỗi. Như thế này không tiện nghi hơn hay sao? Khi niệm danh hiệu Đức Đại Bi, chúng ta có thể thực hiện được giấc mơ có con cái, được thăng quan tiến chức, được trường thọ, hay biến thành thân thể đàn ông của mình. Tuy nhiên, những Minh Sư này rất hiếm hoi. Chúng ta có thể nghe nói đến Đức Đại Bi và Phật A Di Đà, nhưng họ ít khi đến đây! Ngoài ra, còn có nhiều người không có cơ hội nghe đến danh hiệu họ! Lấy thí dụ người Phi Châu chẳng hạn. Làm thế nào họ có thể biết đến Đức Đại Bi hay Phật A Di Đà được? Rồi chẳng lẽ họ mãi mãi không được cứu rỗi hay sao? Điều đó có phải là quá tội nghiệp hay không? Chúng ta hãy tạm thời quên chuyện A Di Đà Phật và Đức Đại Bi đi để hướng sự chú

ý của mình đến các Minh Sư dị thường hơn. Chúng ta không phải niệm danh hiệu của họ; ngay cả trước khi chúng ta biết đến họ, họ đã cứu chúng ta rồi. Họ là Vô Thượng Sư, và vô cùng hiếm có. Ngay cả khi họ đến thế giới này chúng ta cũng không nhận ra họ. Thậm chí khi họ tuyên bố: "Ta là một Minh Sư", chúng ta sẽ không tin họ. Lẽ dĩ nhiên, thường thường họ không tuyên bố như vậy. Cho nên làm sao chúng ta biết đến họ? Gặp được các Minh Sư có thể cứu mạng sống của mình là điều hết sức khó khăn. Vì vậy, việc liên tục niệm danh hiệu Đức Đại Bi không phải lúc nào cũng hữu dụng, vì chúng ta không thể thấy được Ngài! Chúng ta chỉ còn hy vọng là Thượng Đế sẽ biến hóa rồi luân hồi vào thế giới này và tiếp xúc với chúng ta qua một nhục thể. Chỉ có lúc đó mới có niềm hy vọng cho chúng ta. Ngày hôm qua tôi có đề cập rằng khi Thượng Đế đến đây, Ngài sẽ không ăn mặc theo cách chúng ta tưởng tượng. Chúng ta cảm thấy thất vọng.

Chúng sinh sẽ mãi mãi bị thất vọng, vì ngay cả Thượng Đế cũng không thể nào thỏa mãn được đầu óc của mọi người. Có người thích Ngài làm đàn ông, người khác thích Ngài làm đàn bà. Do đó, tốt hơn hết là chúng ta nên thương thuyết với đầu óc tầm thường của mình trước để thuyết phục nó: "Cho dù Ngài là đàn ông hay đàn bà, lớn hay nhỏ, và Ngài có giống thế nào đi nữa, chúng ta vẫn sẽ chấp nhận Ngài!" Quý vị thử cách này đi! (Vỗ tay)

Đại Nguyện Của Sư Phụ

Lần đầu tiên tôi đến Formosa, tôi tham dự thiền thất niệm Phật, có nghĩa là chúng tôi phải niệm danh Đức Phật trong bảy ngày. "Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô Đại Bi, Nam Mô..." Cả ngày, chúng tôi niệm danh của ba đến năm Đức Phật không ngừng đến khi tiếng nói của chúng tôi bị khàn khi về đến nhà. Đó là những gì quý vị làm tại buổi bế quan niệm Phật. Tôi có một vài linh ứng khi niệm Phật. Từ đó, tôi tu Pháp Môn Quán Âm, nhưng vì tôi không có việc gì để làm, tôi muốn xem người

Formosa tu hành như thế nào. Cho nên tôi đi thăm một thiền sư Zen nổi tiếng. Tôi thích những người tu hành, không cần biết đẳng cấp của họ như thế nào. Tôi thích nguyện vọng về Chân Lý của họ, lối sống đơn giản của họ, và phát nguyện cứu rỗi các chúng sinh. Tôi thích hết tất cả họ.

Khi tôi niệm Phật với họ, tôi có một ít linh ứng và tiếp xúc được với Phật A Di Đà. Một ý tưởng đến với tôi. Tôi cảm thấy chúng sinh đang bị nhiều đau khổ, nên tôi bắt đầu khóc. Đó là trong lúc lễ sám hối và chúng tôi đang niệm A Di Đà Phật, nhưng tôi lại rơi nước mắt. Tôi bèn than trách với Đức Phật A Di Đà: " Các chúng sinh đang bị khổ đau như vậy, nhưng không phải tất cả đều biết đến hồng danh của Ngài. Lúc họ biết niệm được danh hiệu Ngài thì họ đã xuống địa ngục rồi!" Rồi sau đó tôi nói: "Nếu ngày nào con thành Phật, người ta khỏi phải niệm danh hiệu của con. Ngay lúc con biết được có người đang đau khổ, con sẽ đến giúp!" (Vỗ tay)

Ước nguyện nào được thành tâm khởi phát đều sẽ được thành toại. Đây là kinh nghiệm cá nhân của tôi. Trước đó tôi có một vài lời nguyện, và tất cả đều thành sự thật. Tôi muốn chia sẻ điều này với quý vị. Nếu quý vị thật sự muốn giúp đỡ chúng sinh thì xin hãy thành thật, rồi quý vị sẽ đạt được Chân Lý một cách nhanh chóng! Giúp đỡ mọi người là cách nhanh nhất để thành Đạo. Lòng thành của chúng ta sẽ làm Thượng Đế cảm động. Khi chúng ta muốn giúp đỡ các chúng sinh đau khổ, lòng thành của chúng ta sẽ làm xúc động những thiên nhân, rồi có lúc lòng ước nguyện của chúng ta sẽ được thành toại. Tuy nhiên, lời ước nguyện sẽ không thành toại ngay khi khởi phát; chúng ta phải bỏ công tìm kiếm Minh Sư. Minh Sư sẽ xuất hiện cho biết rằng thời gian của chúng ta đã đến! Nếu chúng ta phát khởi đại nguyện như vậy thì Minh Sư sẽ xuất hiện và những người tối cao sẽ đến để giúp chúng ta. Không bao lâu chúng ta sẽ khai ngộ và đạt được Chân Lý!

Những người thường không phát đại nguyện như vậy, nhưng họ có những ước nguyện như muốn có con cái học ra trường với điểm cao nhất, muốn con gái lấy chồng có chức vụ cao, hay muốn thăng quan tiến chức, hoặc giả trở thành người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới. Một thiểu số người quên cuộc sống và ơn lành của mình để hết lòng nguyện ước cho những người khác được sung sướng. Lẽ dĩ nhiên những người đó kiếp trước đã tu hành; cho nên, ý tưởng cao đẹp như vậy đã được ghi chép trong tiềm thức của họ. Không ai dạy cho họ điều đó! Hơn nữa, những người khác có thể không có khả năng dạy chúng ta điều gì cả. Có nhiều người dạy những người khác, điều đó đúng. Chẳng hạn, mọi chúng ta đều có đức tin nơi tôn giáo; nhiều người tin và biết về Đạo Phật, biết về Đức Đại Bi nhân từ, và Đức Chúa Giê Su nhân ái. Tất cả chúng ta đều biết về những điều này, nhưng chúng ta lại không phát triển tâm từ bi và bác ái như vậy. Nhiều khi chúng ta phát nguyện tương tự như họ làm, nhưng chúng ta lại không thành tâm! Chúng ta nghĩ là mình thành tâm, nhưng sau khi phát nguyện xong chúng ta lại đâm ra lo sợ: "Ồ! Thôi mà. Tôi chỉ nói đùa thôi!" (Sư Phụ và mọi người cười) Đó là lý do tại sao chỉ có ít người thành công trong việc tu hành.

Muốn thành công, chúng ta phải hết sức thành tâm và tu hành thật tinh tấn với sự giúp đỡ của một Minh Sư vĩ đại. Tại sao chúng ta lại cần sự giúp đỡ của một đại Minh Sư? Tôi vừa mới giải thích tại sao. Bây giờ hãy để tôi nói thêm một lần nữa. Những hạt lúa giống có thể sinh mùa màng và cho gạo ăn. Tuy nhiên, nếu không có người gieo hạt trong đất ướt thì chúng sẽ không nảy mầm. Sau khi chúng đã nảy mầm, nếu không có người nào chăm sóc, bứng chúng thành từng hàng ngay thẳng, bón phân và xịt thuốc sát trùng cùng tưới nước thì chúng cũng không thể sống được. Ngay chuyện thế gian chúng ta phải cần sự chăm sóc của chuyên viên để có hoa quả, và cần hơn nhiều nếu chúng ta muốn đạt Đại Đạo. Chúng ta không thể nào thành công tự mình tìm kiếm một cách mù quáng, hoặc tìm sự chỉ dẫn từ những

người thường khác không phải là chuyên viên. Chúng ta cần có một Minh Sư, vì thậm chí sau khi chúng ta khai ngộ, chúng ta vẫn còn cần khai mở đẳng cấp của mình và phát triển trí huệ mới mở ra của mình. Nếu không nó sẽ khô héo và chết đi.

Phương Pháp Đồng Nhất Thể

Nhiều người nghĩ rằng niệm Phật hằng ngày là đủ rồi, nhưng tôi không nghĩ như vậy! Ngày hôm qua, tôi có chỉ cho quý vị một cách niệm Phật hay hơn, nhưng xin đừng trách tôi nếu quý vị không thể trở thành hoàn toàn khai ngộ, vì một người không thể nào thành thánh nhân nhờ niệm Phật được. Tại sao? Vì đó là "phương pháp phân biệt". Nó phân biệt giữa Thượng Đế và "Tôi". Tôi niệm Phật và thờ cúng Thượng Đế, nhưng nó không liên hệ đến quan niệm "Tôi là Thượng Đế". Quý vị cần một pháp môn khác để đạt đến được trạng thái của "Ta là Thượng Đế". Thật ra thì đó không phải là một pháp môn, nhưng đúng hơn là một sự nối tiếp, một lực lượng vô hình, sự truyền đạt lực lượng này chỉ có thể thực hiện được từ một người đã đạt trình độ Minh Sư, hay một đệ tử do vị Minh Sư ủy quyền. Quý vị không cần phải học từ Minh Sư; quý vị có thể học từ một đệ tử do vị Minh Sư gởi đến để truyền pháp môn đó! Vì vị Minh Sư bên trong đã cho phép người đệ tử này để truyền lại luồng lực lượng đó, nó sẽ hữu hiệu! Chúng ta có thể tin vào đó.

Ma La Nhật Ba có lần bị thầy của ông phạt bảy năm để rửa nghiệp chướng mà ông đã tạo ra trước đó do việc dùng hắc thần thông. Người thầy của ông đã từ chối không chịu truyền pháp cho ông cho đến bảy năm về sau. Trong bảy năm này, Ma La Nhật Ba đã quá nôn nóng đến độ ông lên thầy học pháp môn này, nhưng không thành công. Một ngày, Ma La Nhật Ba lập mưu với sự trợ giúp của vợ người thầy giả bức thư dùng tên thầy, và dùng mộc ông đóng dấu trong lúc ông đang ngủ. Ma La

Nhật Ba mang lá thư đến một trong những người đệ tử sống ở xa. Người đệ tử này được phép Sư Phụ của ông để truyền pháp, nên Ma La Nhật Ba tìm đến ông với sự lừa dối này: "Sư Phụ bảo ông hãy truyền pháp cho tôi." Người đệ tử cao niên này tin vào ông, nên đưa Ma La Nhật Ba ghế ngồi và bắt đầu truyền pháp cho ông. Nhưng không được! Làm sao một người có thể lừa dối được thầy mình! Ma La Nhật Ba nghĩ rằng mưu kế của mình sẽ được việc, nhưng ông đã thất bại trong việc đánh lừa trí huệ của một Minh Sư. Ông không còn cách nào khác ngoài việc trở về lại với thầy mình, và cố công van xin thầy một cách khiêm nhường.

Chúng ta có thể tin vào người nào đó để truyền pháp môn này, và chúng ta cũng có thể thu lại quyền hành, bởi vì Minh Sư là người truyền pháp chứ không phải người đó. Ngay cả khi tôi truyền pháp cho quý vị, đó là Lực Lượng Minh Sư truyền chứ không phải Thanh Hải, thân người bình thường này. Minh Sư có nghĩa là Minh Sư Nội Tại! Khi trí huệ bên trong của chúng ta trưởng thành và sẵn sàng chấp nhận sự khai ngộ, nó sẽ cần sự giúp đỡ của một lực lượng cộng tác bên ngoài, và sau đó nó sẽ mở ra. Lấy thí dụ, các quả trứng phải ấp ra mấy con gà con, nhưng gà mẹ phải ngồi trên chúng để truyền hơi ấm mỗi ngày trước khi mấy gà con nở ra. Tương tự như vậy, chúng ta đều có bản tánh khai ngộ và trí huệ bên trong, nhưng nếu không có sự giúp đỡ của Minh Sư bên ngoài để mở nó ra, chúng ta không thể dùng nó được. Đây là luật tự nhiên của Tạo Hóa, cũng giống như mấy quả trứng cần gà mẹ ấp chúng để có hơi ấm. Nếu không, gà con không thể nào tự chúng nở ra được. Cũng tương tự, chúng ta nghe nói rằng mọi người đều có Phẩm Chất Thượng Đế, và rằng Thượng Đế hay Lực Lượng Tối Cao là vô sở bất tại và có thể giúp đỡ chúng ta bất cứ ở đâu, bất kỳ lúc nào. Tuy nhiên, trước khi gặp được đại diện của Ngài trên thế giới này, chúng ta không thể nào bắt được Ngài, đơn giản như vậy.

Nguồn: <http://www.godsdirectcontact.com/aulac/superworld.htm>